W. Ormicki przedstawił pracę p. t. *Mapa migracyj wewnętrznych w Polsce (1921—1931).*

Autor przedkłada mapę migracyj wewnętrznych w Polsce za okres 1921—1931 i podaje krótki komentarz. Mapa opiera się na danych urzędowych, opublikowanych przez G. U. S. dla powiatów, a przeliczonych na km^2. W drodze analizy kartograficznej udało się wydzielić obszary emigracyjne (przyrost rzeczywisty mniejszy od naturalnego), immigracyjne (przyrost rzeczywisty większy od naturalnego) i równowagi demograficznej (przyrost naturalny = rzeczywistemu), który rozbito na obszar absolutnej równowagi demograficznej, równowagi z tendencją do emigracji względnie immigracji.

Autor podniósł potrzebę ustalenia ważniejszych terminów; obszarem regresji nazywa okolice, w których zaznaczył się efektywny spadek liczby ludności, obszarami zastoju demograficznego nazywa te, na których gęstość zaludnienia nie wykazała wyraźniejszego wzrostu, natomiast termin równowagi demograficznej pragnie zachować dla dyskusji migracyj wewnętrznych.

Przy interpretacji mapy uwypuklony został związek pomiędzy gęstością zaludnienia a odpływem nadwyżek ludnościowych, jakoteż zależność i związki pomiędzy migracjami a formami gospodarki i użytkowania ziemi, przyczem pokrótce zarysowano przewodnie rysy procesu kolonizowania wschodu i północnego wschodu, przeciwstawiając je względnie snując analogje do innych, wyspowych obszarów immigracji.

Autor omówił także nasilenie fal migracyjnych, zdążających ku wschodowi, podkreślając ich zanik w miarę zbliżania się m. i. ku granicy sowieckiej.